

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

**SAAT 21'DEN
SONRASINI
KATARLILARA
SATMIŞLAR!..**

Değerinize değer katar

Bir sabah uyandığımda kendimi Katar'a satılmış olarak buldum... İlk başta duruma şaşırdım, sonra da o kadar şaşırmamam gerektiğine ayıldım. Eh yani bunu önceden tahmin etmeliydim. Yani biraz herkes de uyanmalıydı. Memleket öyle bir noktaya geldi ki, yıllar içinde sata sata, dağını taşını, tohumunu, suyunu, toprağını, sağlığını sat sat, sonunda da oldu olacak hadi bizi de satıverdiler... Belliydi zaten. Hepsi de görünüyordu aslında. Kapıdan çıktım, dışarıyı komple Katarlanmış. Ne varsa Katarlanmış. Kenardaki kötü vafılcı, dondurmacı, geceleri takıldığım mekanlar, sahilde bisiklete bindiğim yerler filan komple baştan aşağıya Katarlanmış...

Yemeği getiren kuryede de bendeki gibi bir kıyafet vardı. İlk başta bu giysiyi biraz yadırgadım ama gayet de rahat... 'Allah'a şükür böbreklerimizi bizde abi' dedi servis elemanı çocuk. Temassız ödeme teknolojisi sayesinde kafayı artık çevirmeye gerek olmadığı için, ödemelerde yeni muhabbetler başlıyordu. Elde avuçta bi şey kalmayınca da komple paket program gitmişiz. Neyse artık. Eskilerden de kimse yok ortalıkta.

Artık herkes, iktidarı muhalefeti Katar'ı ve Katar'ın hayırlı işlerini, insanlarını sevgiyle anıyor. Ülkeler arası eskisinden çok daha iyi. Gazeteler ve televizyonlar sabahtan akşama Katar öven program yapıyor. Magazin sitelerinde filan Katar Emirinin ve o tayfanın lüks ve erdemli yaşamlarından bahsediyor. Ahmet Hakan bile artık programının adını Katarsız Bölge yaptı. Yani adı öyle de tarafı zaten belli. Diğer gazetelerdeki gazetecilerin çoğu birbirleriyle yarışıyor. Ekranlarda bağıra çağıra övgüler düzülüyor. Ortam cillop dediklerine göre. E buna da şükür...

Bu satıştan kim, ne kazandı acaba?

Yeniden kapanmaya başlıyoruz çok şükür. Bakalım nasıl hayatta kalacağız? Analar babalar çocuklarıyla evde hapis. Tüm arkadaşlarım isyan etti geçen turda. Bu sefer çocuklar acımayacak. Bir yandan da bir şeyler öğrenmek için çok iyi fırsat. Sadece insanın canı sıkılıyor. İstanbul'da zaten durumlar zor. Burada korona yoğun. Koronayı İstanbul'da alacaksın, mmmph. Allah korusun tabii.

Sarı öfkeci abi hala bana 'Abi bunlar filan yalan dolan dış güçler' dedi... Ciddi ciddi dedi. Tüm dünyayı dış güçler yönetiyormuş. Hatta işi abarttı, bu dünyayı yöneten sekiz aile muhabbetinden de ileri gitti. 'Abi' dedi, 'Yanlış anlama ama... Bu dış güçler ne biliyor musun? Ben sana söyleyim ama şey etme' dedi ve eliyle kafadan kontak / kafaya ampul takma çıkarma hareketini yaptı. 'Yanlış anlama, bu üst akıl denen şey UFO'lar abi' dedi...

Uzun uzun bana UFO'ların nasıl akıl aldığını anlattı. Bunun köyünde bi deli varmış, gençliğinde bi ara kaybolmuş gelmiş, UFO'lar kaçırmış, dediğine göre, sonra bizim şoför de her şeyi ondan öğrenmiş... Gerçekten de anlattıkça bilgileri birbirine bağlıyor, bir yandan bilimsel verileri verip bir yandan da UFO'ların gizemli dünyasının neden insanlığı kontrol etmesi gerektiğini açıklamaya çalışıyordu.

Abi dedim, çekelim, bana geldiler. Normalde olsa seve seve dinlerim de şu ara hiç aklım başında değil, yanlış anlama, dedim. Telefon numarasını aldım. 'Bana vatzaptan yazarsın abi alırım seni konuşuruz' dedi. Hadi görüşürüz derken hala bana kayıp kıta Mu ve Nazi altınlarının gömülü olduğu yer hakkında konuşuyordu. Haftaya kafamı toplayıp kendisini bi arayacağım. Güzel bir röportaj olacak gibi....

Sağlıklı kalın, aman dikkat.

CEM GÜVENTÜRK

ÜLKE GÜNDEMİNE BAKTIKTAN 1 SANİYE SONRA

YAŞADIĞIMIZ İYİ VE KÖTÜYÜ...

...DEVAM ETMEK YERİNE...

...ANLAMAYA ÇALIŞIP...

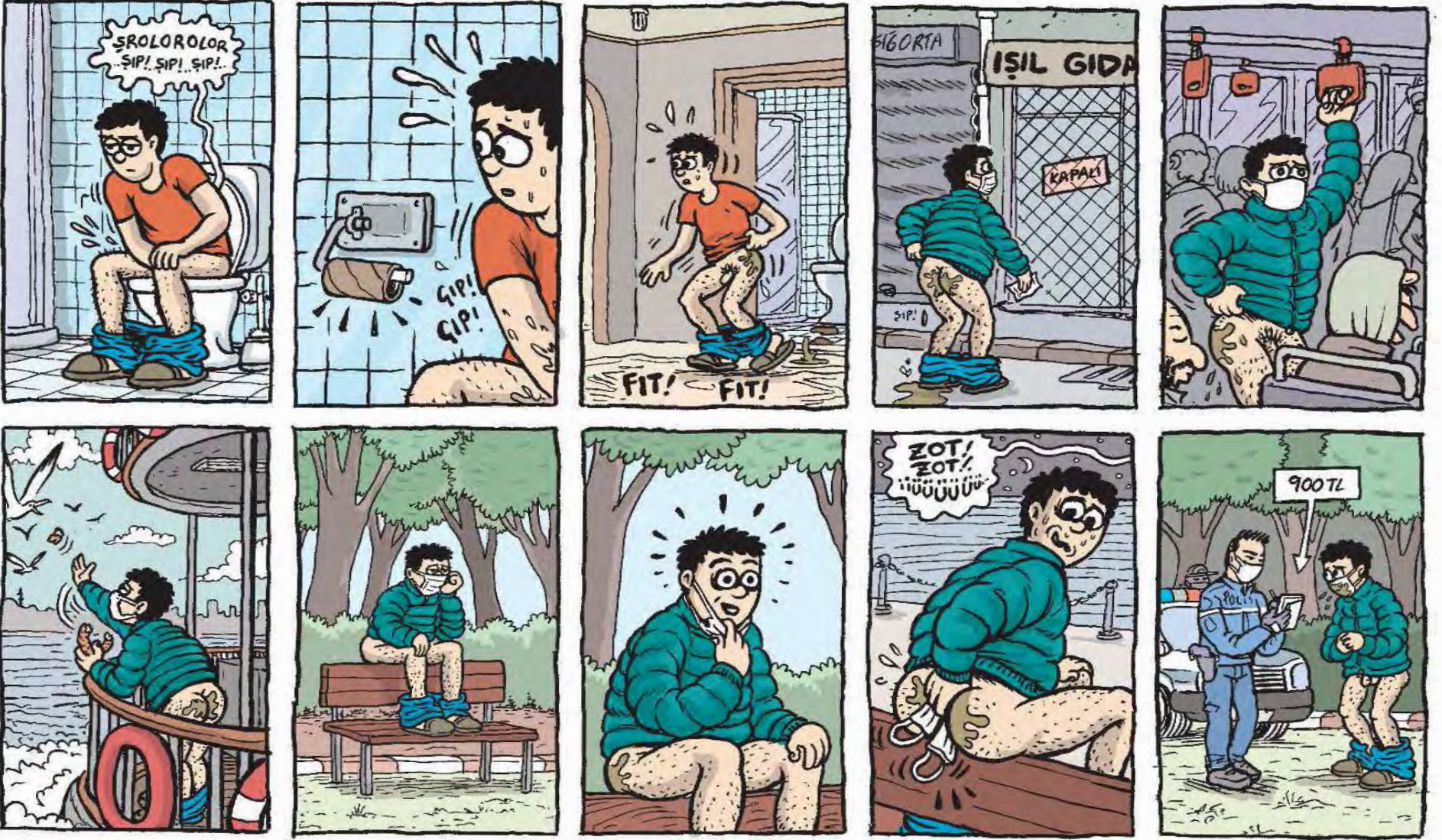

...GÖRÜNMEZLİK PELERİNİN DOĞRU KULLANIMI

KİM DİZİMAMALIYON

DÜŞÜNDÜĞÜN GİBİ DEĞİL

Redd-i Alerji

İnsanoğlu hep savaşıyor ama sadece somut düşmanlara karşı savaşıyor. Düşman soyutlaştıkça bir kaderine razı gelme durumu, uyum hali hasıl oluyor. Peki neden böyle bir kaypaklık var? Aklımız yetmediğinden olabilir. Karşımızda el ense yapabileceğimiz bir muhatap bulamadığımızdan olabilir. Peki sabahın bu saatinde hışırtırken gelişigüzel kullanmaya başladığım "soyut düşman" tanımına neler giriyor? Şeytan, nazar, büyü, kötü şans gibi dini-spiritüel düşmanlar olabilir. Bunlara karşı oldukça pasif ve demokratik bir mücadele yürütülüyor. Kimsenin özel

alanına müdahale etmeden, şiddete başvurmadan ifade özgürlüğü kapsamında dualar, nazar boncukları, karşı-büyüler ile haklı mücadelesini sürdürüyor insan. Kişinin kendi algısından ve aklının sınırlarından kaynaklanan depresyon, özgüvensizlik, çeşitli fobi gibi psikolojik düşmanlar var. Bunlarla da spor yaparak, başkalarıyla dertleşerek, işin uzmanlarına danışarak mücadele ediyorlar. Bütün hayat kalitenin içine sığsa bile verilen tepkiler saygı ve sevgi sınırları içerisinde. Soyut düşman başlığı altına sokabileceğim diğer bela da hastalıklar. Kanserinden gribine insanı yataklara düşüren, hatta öldüren bu durumlara karşı portakal suyu içip vitamin yutarak savaşıyoruz. Ama esas bütün bu çelişkiyi ayyuka çıkaran ve benim de bu yazıyı yazma sebebim olan, insanın bu tür soyut düşmanlara karşı uyumlu hal ve tavırlardan ötürü hayatımızı mahvetme konusunda nesilden nesile aktarılan, işi iyice şahıktan şahbazlığa varmış olan alerjiden bahsetmek istiyorum. Tamamen sebep-sonuç ilişkisinden, hakkaniyet ve mantıktan uzak bir insan özelliği. Ne atalarımız ne bugün insanlık meşalesini taşıyan bizler alerjiye karşı gerekli mücadeleyi göstermedik. En küçük adaletsizlikte, en küçük yanlışlıkta ortalığı velveleye veren insanlar polen görüne ağlayan çocukları, yanlışlıkla yumurtalı bir şey yiyince suratı şişen amcaları ve etrafında kedi dolaşiyor diye nefessiz kalan Denizleri görmezden geldi, gelmeye devam ediyor.

Günlerimin önemli bir kısmı evde, masamın başında geçiyor. Sevgi ve neşe dolu bir evde büyümüş biri olarak şu anki sevgiden yoksun ve yalnız durumumu sürdürmekte zorlanıyorum. Eskiden de böyle bir başıma yaşadığım dönemler olmuştu ama hepsinde evde bir kedi vardı. Ne zaman bunalsam, ses duymak istesem kediyi oynar, gerekirse onu uyandırır, benle ilgilenmeye başlayana kadar gıdıklardım. Mutluluğa giden bu kısayolu bulmam bazı şer odaklarını rahatsız etmiş olmalı ki birileri düğmeye bastı ve bin tane kronik hastalık yetmezmiş gibi bir de kedi alerjim başladı. Eskiden suratımda uyuyan kediyi şimdi selamlaşsam bile nefesim kesilir oldu. Ben de bütün insanlar gibi, atalarım gibi hemen bunu kaderim olarak kabullendim ve yıllardır kedilerle arama mesafe koydum. Böyle sorunlarda insanlar genelde bulundukları durumun şeklini alıyorlar ve alerjilerini kedilerden nefret ederek somutlaştırıyorlar. Böylece kedi sevmeyen bireylere dönüşüp, kayıpsız atlatıyorlar bu süreci. Ben de öyle olmadı, ben kedilerle görüşemedikçe onları daha çok sevmeye ve onlara daha çok ihtiyaç duymaya başladım ve redd-i alerji sürecini başlattım. Bu sayede inanıyorum ki, gerekli ilaç takviyeleriyle doğru tüylü kediyi bulup hem nefes almaya devam edebilecektim. Apartmanın bahçesinde ara ara karşılıklı miyavladığımız kediyi bu salgın döneminde benzerine rastlanmayacak seviyede abartı severek, kafaladım. Kucağa alırdım kendimi ama benle beraber eve girdi. Bir süre karşılıklı miyavlamaya devam etsek de bir yerden sonra o da benim yalnız ortamımdan sıkıldı. Ve gitti. Ara ara bu eve girme testlerini yapmaya devam ettik. Nefesimi kesmeyen bir kedi bulduğum için mutluydum. Ama o apartmandakilerin verdiği standart mamaya ek bir şey olup olmadığını kontrol edip tekrar gidiyordu. Bu kadar eşit ve özel alana saygılı bir ilişki kurmamız beni sinirlendirdi. Önce ful itaat ve sevgi gösterse ben zaten ona bu özgürlüğü tanıyacaktım ama en baştan öyle bir eşitlik talep edince "Kediliğini bil" diyesi geliyor insanın. Tabi benim bütün gün bilgisayar başında geçen asosyal yaşamım dışarıdakine kıyasla çok sıkıcı olabilir. Dışarıda sürekli karnını doyuruyor, ismini biliyor ve açık havada çeşit çeşit insan tarafından seviliyor olabilirsin. Ama ben zamanında böyle sosyal ve neşeli olan insanları romantik ilişki ya da yakın arkadaşlık kisvesi altında bu yaşama ikna edebilmiş bir manipölasyon ustasıyım. Senin gibi bir kediye ipleri teslim edecek değilim.

"Bu ev > tüm dünya" eşitsizliğini kediye kanıtlamak için planlar yaptım. A, B ve C planları. A planında paraya kıyıp aldığım ödül mamasını evde kaldığı her yarım saatte bir verecektim. Bu plan işlemeyebilirdi, yemek yemeyi seven ama yemeğe ruhunu satmayan bir profil çiziyordu. B planı olarak bahçedeki daha iradesiz ve itaatkar arkadaşlarından birkaç tanesini kafalayıp bizimkini kıskandırarak tersten bir sevgi ilişkisi kurmak. C planı ise eve kum, mama, oyuncak, tırmalama aleti gibi bütün ekipmanları alıp 1 hafta kapıyı kapatmaktı. A planını hemen devreye soktum, gece önünden geçerken bir tane ödül maması bıraktım önüne. Hemen sırnaştı, benle eve geldi, beraber uyuduk. B ve C planı yapmayı hak edecek bir akıl değilmiş demek ki. Bu biraz soğuttu ama o gece hem alerjim olmayan hem de beni seven bir kedi bulmanın huzuruyla uyudum. Uyandığımda nefes alamıyordum. Demek ki kediye değil, beni seven kediye alerjim var. Yine de aramaya ve alerjiler başta olmak üzere bütün soyut düşmanlara karşı direnmeye devam ediyorum. Şu anda da reflüme rağmen portakal suyu içiyorum. Kabullenemiyorum portakal suyu içince midemin şişmesini ve yanmasını. Bir gün bir yerde anlaşılacak bu işte yanlışlık ve haksızlık olduğu ve o günden sonra rahat rahat portakal suyu içebileceğim. O anı kaçırmamak için 10 yıl önce reflü diyeti kapsamında yasaklandığından beri her hafta portakal suyu içmeye devam ediyorum.

ÖZER AYDOĞAN

Hayali Konser

Ergenlik dönemlerimde özellikle kapalı ortamlarda kulaklığı kulağıma geçirir ve yüksek sesle müzik dinlerdim. Güzel bir kız yanıma gelsin ve "Bu gruba bayılıyorum" desin diye çok bekledim. Sonrası malum. Uğur Gürsoy 13 yaş olasılıkları tadında bir gelişme beklesem de küçük bir senaryom vardı elbet. Maalesef böyle şeyler olmadı. Bunu okulda, otobüslerde, kafelerde ilgi çekmek için birçok kez denedim fakat hiçbir zaman hayal ettiğim şeye ulaşamadım. Beni ergenlik yıllarıma götüren ve kendimi gördüğüm bir çocukla önlü arkalı oturuyoruz. Ona hayal ettiği ilgiyi ya da bedenimi veremem belki ama gaza gelmesi için elimden geleni yapmaya hazırım. Uşak-İstanbul otobüsündeyiz ve dinlediği gürültülü müziğe coşkulu bir şekilde eşlik ediyorum. Hevesini kırmamak için herhangi bir uyarıda bulunmadım. Yüksek sesle müzik dinleyenler bunu çevresiyle de paylaşmak ve müzik zevklerini onlara da tattırmak ister.

Bu boktan tespitime katılırsınız katılmazsınız bilmiyorum fakat ben buna inanıyorum. İşte bu yüzden yüksek ses müzik dinleyenlere "Ben yaşayamadım onlar yaşasın" düşüncesi ile yaklaşır ve dinledikleri grubu yüzlerine karşı överim. İlk

molamızda yanına gidip selam verdim ve "Çok iyi liste. Sayende ben de kaliteli müzik dinledim" dedim. "Eyvallah" diyerek ayrıldı yanımdan. Zehir kana karışmıştı artık. İliklerine kadar gaza geldiğini çok iyi biliyordum. Mola bitip tekrar yola çıktığımızda bunu daha iyi anladım. Artık sadece müzik dinlemiyor ve elindeki hayali bagetleri davulun olur olmadık yerlerine vurarak o grubun bir üyesiymiş gibi hareket ediyordu. Benim onu izlediğim farkındaydı ve farkında olduğu süre boyunca daha da gaza geldi. Nakaratlarına güvendiği şarkıları ileri sararak davulunu daha sert çalışıyor, sağ ayağıyla kık pedalına abandıkça abanıyordu.

Yeryüzünde onunla birlikte aynı müziği dinleyen birilerinin olması onun için mükemmel bir şeydi. Davuldan sıkıldığı anlarda gitarı kavrayıp harika bir solo atıyor ve şarkı bitiminde başını öne arkaya sallayıp alt dudağını ısırarak seyirciyi selamlıyordu. Eğer biraz daha zorlasa Blue Jean editörleri otobüsü basıp "Al sana odanın duvarı kadar Marilyn Manson posterini" diyeceklerdi. Abiler bu adam kendine daha kolay oral yapabilmek için kaburgasından iki kemik aldırması geyiği yapar ve editörleri soğuturduk kendimizden. Bu performans Murat İlkan'lı Pentagram'ı geri getirecek, yıllardır birleşti mi birleşecek mi diye beklediğimiz Kurban'ı

Uşak-İstanbul otobüsünün en arka koltuğuna oturacaktı. Tabi bizler Deniz'e olan kırgınlığımız henüz geçmediği için onunla ilgilenmeyecektik. Bir ergenin enerjisi ve performansı işte bu kadar güçlüdür. Fırsat verildiği takdirde neler yapabileceğini az çok tahmin ediyorum. Hayali konseri boyunca ona eşlik etmeye çalıştım ve yanında olduğumu hissettirmek için ayağımı onun göreceği şekilde ön tarafa uzatıp sık sık ritim tuttum.

İçinden her şarkı sonrası "Çok sağoluuun" dediğini duyar gibiydim. Fakat bir süre sonra sıkıldım bu durumdan. Çok güvendiği parçaları tekrar tekrar dinletmesi ve hayali bagetlerini notaların dışında savurması beni rahatsız etmeye başladı. Ayağımı yavaşça kendi koltuğuma doğru çektim. Kemik dinleyicisini kaybettiğinin o da farkındaydı. En güvendiği parçalar bile ilgimi çekmiyordu artık. Koltuğumdaki ekranda oynayan Maskeli Beşler benim için daha ilgi çekiciydi. Sahip olduğu popüleriteyi bir anda yitiren ve şöhreti kaldıramayan bu genç kardeşimiz yeniden o görkemli günlerine dönebilmek için ara sıra zarf atıyor ve "Müzik rahatsız etmiyor değil mi" diye soruyordu. Onu takip edip etmediğini öğrenmek için yaptığı bu ucuz hamle beni iyice soğutmuştu. "Hayır film izliyorum zaten" diyerek bağlarımızı tamamen kopardım.

BAY YIRTIK DON

hop! aniden belir!

"Diego Armando Maradona Franco,yazılır "Tanrının eli" diye okunur.

"Magdelane Carmen Frida Kahlo, yazılır "Tahta bacak Frida" okunur.

William Shakespeare yazılır, komser Şekspir okunur.

Jimmi Hendrix yazılır "Kusmugunda boğulan dev" okunur.

BURASI FENERYOLU!

Haftasonu Fenerbahçe ile Beşiktaş arasında oynanan derbi müsabakası deplasman takımının galibiyetiyle sonuçlanıp, karşı apartmanın ikinci katında oturan Beşiktaşlı gençler de seneler sonra gelen bu galibiyetin coşkusunu yüksek sesle Beşiktaş marşı dinleyerek kutlayınca, aynı apartmanın yedinci katında oturan hasta (ve) Fenerli adam camdan çıkıp tüm mahalleyi inleten konuşmasına şu sözleri bağırarak başladı: "Lan! Burası Feneryolu! S.ktrtme Beşiktaş marşını. Kapa! Kapaaaa! Fenerbahçe Ulan!"

Konuşma burada sonlansa, Feneryolu'nda Fenerbahçe'ye yan gözle bakılamayacağı net bir bir şekilde anlaşılacak; merakından cama çıkan mahalleli içeri girecek, çöp atmak için ayağında terliklerle aşağıya inmiş olayı izleyen ben de evime dönecektim, olmadı. Az sonra marş susmasına rağmen boşlukta yankılanmaya devam eden küfürler hedefsiz kalmış, sözlü şiddet meraklısı kulakların pasını silmeye devam ediyordu. Anonim bir ses, ortamı sakinleştirmeyi denedi: "Yahu ayıp be adam! Alt tarafı futbol maçı, nedir yani?" Bu tepki, belki Kandemir Konduk'un yazıp yönettiği iç ısıtan bir mahalle dizisinde küfür sahibini utandırıp kafasını öne eğmesini sağlayabilirdi ama hasta adamı etkilemedi: "Gel g.tün yiyorsa caddeye inelim, kimin sesi daha çok çıkıyor görelim, a.cık!"

"Derdi futbol değil" diye bağırды bir başka ses, "derdi futbol olan adam Maradona'nın daha yedisi çıkmamışken böyle terbiyesizlik yapmaz! Kapa çeneni artık çoluk çocuk duyuyor!" Neden bilmiyorum bu cümlelerden biri, içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Maradona mı? Sanmam. Vefatına tabi ki de üzüldüm ama bağ kurabildiğim biri değildi. Yetenekli, sempatik ama bağ kuramadığım herhangi bir ünlü (Jay Z, Dr. Öz, Aamir Khan, J.K. Rowling, Steffi Graf) için de, (tabi daha önce ölmezsem) aynısını hissederdim. O halde "çoluk çocuk uyuyor" kısmından etkilendim. Sanırım baba olabileceğim yaşlara yaklaşıyorum ve çocuklar konusundaki hassasiyetim arttı. Daha geçen gün altı yaşındaki yeğenimin yaşadığı evin önünden hızla geçen bir arabayı (yanımda bölgelerini korumaya çalışan dört sokak köpeğiyle birlikte) kovaladım. Çoluk çocuğun sokakta oynadığı bir anda da aynı şekilde hız yapıp, tehdit oluşturabilirdi. Elimde taş olsa hiç düşünmeden arkasından fırlatırdım. Bir iki saniye düşünebilsem, fırlatmazdım ama. Bana kavga sebebi hareketler yaptırabilen tansiyon seviyesine bir anda çıkıp, yönetmekte zorlandığım gerginliklerle yüzleşmek zorunda kalmak gibi kötü bir huyum var. Buna rağmen bu yaşma kadar (30) kavga başlatmadan gelebildim. Dövüşmeye yüreğimin yetmediğini düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Fiziksel güç ve yürek isteyen bir çok eylemde bulundum. Arkadaşlarımla ağır eşyalarını taşıdım. Avrasya Maratonu'na katıldım. Sorun şu ki en sinirli anımda bile, kavga etme motivasyonumu en fazla bir iki saniye sürdürebiliyorum. İki saniyenin sonunda birinin canının yakmaya çalışma fikrinden aniden uzaklaşıyorum ama öfkem de dinmemiş oluyor. Sonra kontrolü tamamen kaybediyorum ve bir tane (aşırı derecede heyecanlandığımı belli eden) göz dağı gülüşüm var, onu yapıyorum. Bu gülüş zaten, ben dahil herkesi gerginlikten soğutuyor.

Mahalleyi ayağa kaldıran hasta adama da başta fena şeyler yapmak istedim. Elimde çöpler, konteynırın yanında ayaküstü şöyle bir anın fantazisini kurduğumu hatırlıyorum: Hasta adam mahalleliye verdiği rahatsızlık sebebiyle özür dilemek için aşağı iniyor, mahalleyi temsilen adamlarla tokalaşmak için yanına gidiyorum ancak gergin ortamı yumuşatmak için tokalaşmak yerine kendisine sarılıyorum. Aynı cumhurbaşkanı Mitterrand'ın elinden onur madalyası alırken törenin ciddiyetini samimiyetiyle yıkan Yaşar Kemal gibi. Hasta adam sarılmamızı bitti zannedip kurtulmaya çalışıyor, daha fena sıkıyorum, sonra tüm gücümle boğarcasına sıkmaya başlıyorum. Vücudunu döndürüp kısılcımdan kurtulmaya çalışırken kafası koltuk altımda sıkışmış, belli belirsiz son sözlerini söylüyor: "dar ağcında, olsak bileee..." Bir iki saniye geçti. Yaşar Kemal kısılcı fikrinden uzaklaşmıştım ama öfkem henüz dinmemişti. Son sözümü henüz söylememiştim. Anlaşılan söyleyemeyecektim de çünkü gerginlikten kupkuru olmuş ağızımdan can havliyle ancak ş ve t harfleri çıkabili; yerden yedinci kata doğru "şşşşt!" diye bağırдыm, çok etkili olduğunu söyleyemeyeceğim. Göz dağı gülüşümü takındım, çöpümü attım, dosta düşmana korku salamadan eve döndüm.

Bu civarda yaşayan emekli profesörlerin ocağına ateş de değil, bir meteor olarak düşmeye karar verdim.

Etrafta dolaşırken görüyorum, yıllarca dünyanın en güzel saklama kabı olan akademinin içinde bilim ve çağdaşlık sosuna yatırılmışlar, etleri marine olmuş, güzel yaşlanmışlar. Büyük oğlanı amerikaya, küçük kızı isviçreye okumaya yollamışlar, bacaklarında tenis şortu, sırtlarında tenis raketi çantalarıyla dolaşıyorlar. Artık dünya bize dokunamaz, ne rektörün şımarıklıkları, ne de öğrencinin sıgırlıkları... Tesislerinde tenis kortu olan bir liman bulduk kendimize, bu dalgalar bizim kıyılarımıza ulaşamaz zannediyorlar. Dümeni işlemez, laftan anlamaz Ukrayna bandrollü bir kuru yük gemisi gibi vuracağım sahillerine. Yok olan tesislere ayrı, kirlenen çevreye ayrı üzülecekler. Kendilerine yedirip kuru yük gemisinin

kargo bölümünü yağmalamayacaklar, ihtiyacımız yok diyecekler. Sırf gururları ve sınıf bilinçleri yüzünden kargo konteynırlarının içinde saklanan türlü sürprizleri bilemeyecekler. Belki mutfak robotu var, belki silah kaçırıyorlar taramalı tüfek var? Nasıl merak edip tırmanmazsın gemiye? Bu "bizim taramalı tüfeğe de, mutfak robotuna da ihtiyacımız yok, biz böyle ihtiyaçların ötesine geçtik" tavrınız sizin sonunuz olacak. Sizin tenis oynadığınız tesiste tenis kursuna yazılmaya karar verdim.

Yıllardır görüyordum tesislere tenis oynamaya gidenleri. Hep şöyle hissettim: Şu an hiçbir şey hissetmiyorum bu olayla ilgili ama sanırım zamanı gelince hissedeceğim. O gün geldiğinde yıllardır boş duran duvara asılan tablo gibi yerine oturacak hisler. Tık diye bir ses gelecek, çarklar dönmeye

başlayacak. O gün gelince karar vereceğim tesislerde tenis oynayan bu emekli akademisyenlerle ilgili. O zamana kadar servis kullanın, servis karşılayın, kalp kırın, göz doldurun, gerçekten umrumda değil. Duygular yerine yerleşsin, konuşacağız.

Gerçekten de öyle oldu. Bir gün uyandığımda artık tenis oynayan

emekli akademisyenlerle de ilgili bir hissiyatım vardı. Onlardan tiksineceğimi, onları küçümseyeceğimi zannederken onları özlediğimi fark ettim. Hiçbirini tanımadan hepsini tek tek özlüyorum. Bu insanlar benim insanlarım. Kendimi senelerce boşu boşuna ev partilerine, kültür sanat çevrelerine, göz önüne koymaya çabaladım. Oysa benim insanlarım orada, belediye tesislerinde sonsuz bir dinginlik içinde sarı küçük bir

top suretine bürünmüş anlayışı, kabullenışı birbirlerine fırlatıyor; sözcüklere gerek duymadan neşeli ve telaşsız bir diyalogu zahmetsizce sürdürüyorlardı.

Bir süre bilmeden, bilemeden ayrı düşüğüm memleketime, belediye tesislerine üzüldüm. Sürgündeymişim, topraksızmışım da haberim yokmuş.

Geliyorum halkım. Tenisten zerre anlamayan, spordan hayatı boyunca uzak durmuş insanların kaba hareketleriye servisler kullanmaya, tenis kortunda suratında özür diler bir ifadeyle sağa sola koşturmaya geliyorum. Yıllardır çağırıyormuşsunuz, ancak duyuyorum. Ya da bu aralar gerçekten sıkılıyorum, bilemiyorum. Bir ay falan hevesiz bir tenis hocasından ders alayım, baktım olmuyor bırakırım, giderim

başka seçkin bir zümrenin canını sıkarım. Deneyeceğiz ve göreceğiz.

Mustafa Satıcı

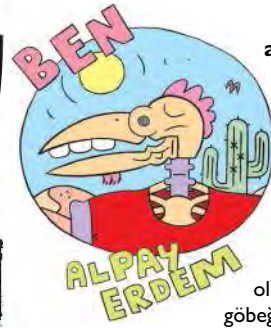

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

Mazra adı: Suç aleti.

Merhaba.

“Caner” ile “can eğrisi” aynı şey.

Aslında hep Özlem’imi ders anlatırken dinlemek istemiştin. Biliyorsunuz kendisi felsefe öğretmeni. Hep bir şey oldu, bir türlü bu gerçekleşmedi. Halbuki Kadıköy’ün de göbeğinde ha okulu. Boğa heykelinin orada. Daha ne kadar göbeğinde olabilir acaba Kadıköy’ün. Boğanın üzerinde olması lazım bir şeyin Kadıköy’ün daha çok göbeğinde olabilmesi için. Bu arada Kadıköy, değil Türkiye’nin, İstanbul’un en şöhane yeri bence. Hatta dünyanın bile olabilir. Neyse, ne diyordum. Hep Özlem’imi ders anlatırken dinlemek istemiştin. Ne bileyim, güzel olurdu. Komik bir şeyler de olabilirdi. Bana malzeme de çıkabilirdi bir yandan da. İlginç olurdu işte. Ama işte hep bir şey oldu, olmadı o iş. Derken pandeminin patlamasıyla hizmet resmen ayağıma geldi ve şu anda evde iki adım ötemde ders anlatıyor öğrencilerine zoom’dan, o oluyor. O kadar eğlenceli ki. Bilmediğim birçok şey öğreniyorum. Doğru öğrenci öğretmen ilişkisinin şahane bir şey olduğunu görüyorum, mutlu oluyorum. Geçende de yine ders anlatıyor öyle, Romalılar ilk hristiyanlara “bunlar ateist” demiş, onu öğrendim. Bu bana çok komik geldi. Duramadım arkalardan lafa girdim. “Şimdi de Erdoğan bunlar ateist diyor” diye deyiverdim öyle. Tutamadım resmen kendimi. Öğrenciler baktım gülüyorlar. E komik de çünkü bir yandan. Herkes herkesi ateistlikle suçluyor. Bin yıllardan bu yana. Demek ki bazı şeyler hiç değişmiyor. Eğer senin inancından değilse hop “ateist”. İlk müslümanlar da ateistlikle suçlanmış. Şimdi en azından ateistler ateistlikle suçlanıyor, bu da bir aşamadır insanlık tarihi adına bence. Öyle işte. Bir gün gelecek, ateistler ateistleri ateistlikle suçlayacak, o olacak.

Biraz önce kuzenim geldi yine eve. Orali olmadım bu defa. Bir iki kez lafa girmeye çalıştı, absorbe ettim. Baktı benden herhangi bir karşılık yok, koltuğa oturdu, youtube izlemeye başladı apple tv’den. Ben de kendi işlerimle ilgilenmeye başladım. Kendi odamdaydım. Kuzenim geldi. “Tatağı kaybettim” dedi. “Tat alma duyunu mu kaybettin” dedim. “Aman” dedi, “şakalar şakalar.” “Ne o, beğenemedin mi” dedim. “Beğenemedim” dedi. “Beğenemezsen beğeneme” dedim. “Ayrıca tatak kaybetmek ne demek lan” dedim. “Haah, konuya gel” dedi. “Ne bileyim ağabey, youtube’a bakıyordum, burnumla oynamaya başladım, şahane bir tatak geldi elime, onu öyle parmakların arasında yuvarlarken ederken düşürdüm, şimdi de bulamıyorum” dedi. “Ne diyorsun ya sen” dedim, “sen benim evime tatağını mı düşürdün, onu mu demek istiyorsun şu anda sen bana” dedim. “Demek istemiyorum, onu diyorum zaten” dedi. “Eyvaah” dedim, “peki nereye düşürdün” dedim. “Koltuğa da düşürmüş olabilirim, yere de düşürmüş olabilirim, çok aradım ama bulamadım” dedi. “Bence çok aramadın, bence hatta hiç aramadın” dedim. “Biraz aradım aslında” dedi, “ama çok aramadım” dedi. Salona koştum ve tatak aramaya başladım. “Nasıl bir tatak, düşürdüğünde tam olarak neredeydin” diyerek sordum. “Bezelye büyüklüğündeydi ve tam olarak o nahiyyedeydim” dedi. “Bezelye büyüklüğünde miydi, oha çok da büyükmüş” dedim. Evin altını üstüne getirdim, tatak yok. Ulan daha da yeni taşınmışım bu eve, şimdi yeni ev bakmak zorundayım. Tataklandı çünkü artık bu ev. Ben kendim tataklaşam sorun değil, ben zaten kendim tataklıyorum, ama kuzenimin tataklaşması, oh beyim, işte buna gelemem. Yerlerde tatak ararken ben, kuzenim olacak kişi de, geçmiş koltuğa karşımda, bacak bacak üstüne atmış, beni izliyor: “Bezelye büyüklüğünde mi demiştin” dedim. “Evet” dedi. “Hiç istifini bozma, sanırım çorabının altında şu an” dedim. “Ben burada eziyetler çekerken, sen bacak bacak üstüne attığın için, oradan gördüm şu an” dedim. Havadaki ayağına doğru dizlerimin üzerinde ilerledim. Ve evet, tatak oradaydı. Ve artık bezelye büyüklüğünde değildi tabii, ezile ezile hamur gibi açılmış, nohut büyüklüğünü çoktan geçmişti. Ayı koltuğa uzanarak youtube izlediği için, elinden de tatak düşürce aramak için ayağa da kalkınca, üzerine basmış, oradan da kalkıp evin muhtelif yerlerinde geze geze koca evi tataklaştırmış ayı. Ayı ya, yemin ediyorum ayı. Hemen çorabını çıkarttırıp çöpe attırdım. Tatağı yaydığını düşündüğüm her yeri de önce çekip sonra sildim, sonra evin geri kalanını önce çekip sonra sildim, pencereleri açıp evi havalandırdım, sonra da kuzenimi evden kovdum. “Bir daha gelme sakın” dedim ama yine gelecek biliyorum. Murdar oldu artık bu ev, gerçekten yeni ev bakmak zorundayım.

Güzel kız kıstası şöyle bir şey olan insan tanıdım. “Ağabey Sıla mesela buraya gelse, herkes dönüp bakar.” “Benim eski nişanlım sen görecektin ağabey, herkes dönüp bakıyor biliyor musun.” “Esengül o kadar da güzel değil esasen, çünkü yani mesela onunla bir bara gitsek, herkesin dönüp bir bakacağını zannetmiyorum ben ona, bazıları bakar ama herkes bakmaz.” Güzellik kıstası bu resmen adamın. Herkes bakacak ağabey. Lan sen bak işte, herkes bakmasa ne oluyor yani. Hem herkesin bakması güzel bir şey mi. İnsan rahatsız olur. Amaan ya, aman. Vallahi çok ruh hastası tanıdım, sonu gelmiyor. O kıza da “şöyle bir herkes bakın” diye nişanlanmadıysa ben de hiçbir şey bilmiyorum. Herkes baktıktan sonra da, “bakacak kimse kalmadı artık” diyerek de nişanı atmadıysa çok az şey biliyorum.

Hoşça kal.

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Bulutlar terkederdi şehri daima, /Akşamları gemiler terkederdi./ Bir balkonun kalırdı sanırım"

Necati Cumalı

Kışın ilk günü. Aralığın. Hava kapalı. Soğuk. Çiseleyen yağmur. Her yana bulaşmış koyu griliğin içinde uzak dağların ucundaki karların ışığı, beyazlığı. Elektrikli ısıtıcının tatlı kırmızısı. Odanın içinde. Apollinaire'in, bir şiirinde "Yazın katili" ilan ettiği; Sonbahar; o da bitti gitti işte. "Katledilmiş" yazdan kalan tek şey; her nasıl olmuşsa evde kalmış iri bir kış sineğinin uykulu/ uyuşuk, hastalıklı ağır hareketlerle balkona bakan camın kenarında ara ara çıkarttığı vızıltılar. Uğultular. Güya camdan çıkmak istiyor. Ama havalandırmak için kapıyı açtığımda; bu sefer son gücüyle içperlere, arka odalara kaçıyor. Sonra bir çocuk gibi olanı biteni hemen unutup, dönüp aynı yere tekrar camın aynı...

Bir kilo sığır eti için yirmibin litre su gerekiyormuş. Öyle yazıyor. Bak bak. Mezbahalarda kan gölleri içinde parçalayıp parçalayıp kolunu bacağını kemiriyoruz; O hiç mesele değil. İhtikleri suda gözümüz var. O suya acıyoruz. ("acımasız" denemez) Eğer bir gün vazgeçersek, o su bize lazım diye... Bir süper masal zengini, mezbahada kesim için sıra bekleyen bir ineği tam bıçak degecekken şahdamarına (inek; yani iki yaş üzeri dişi sığır, yaşına cinsine göre dana, boğa, öküz vs. isimlerini alıyorlarmış; ortak isimleri sığır) "durun! kesmeyin" diyerekten, parasını misliyle oracıkta ödeyip hemen özel uçağına bindirip de Hindistan'a

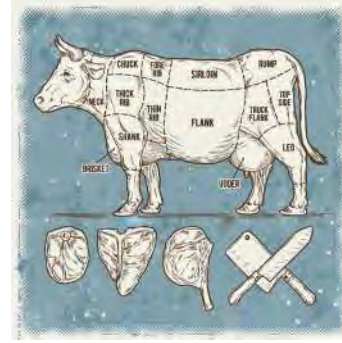
Apollinaire'nin portresi
Jean Metzinger 1883-1956

götürse, bir sokağa bıraksa... Herhangi bir sokağa. "Eşekler Cenneti" bir mecaz da olsa; "inekler cenneti" var; orası işte. Yaptık isterdim, o zenginlerden olsam. ("kim uğraşacak şimdi, her gün binlercesi kesiliyor" falan demem çok çok daha büyük ihtimal, eğer sahiden olsam) Prowalk Tours, Walk tour, falan filan gibisinden adları olan videolar, Youtube kanalları oluyor. Bir şehri insan gözü hizasından yavaş yavaş yürüyerek, aynen siz orayı kendiniz geziyormuşsunuz hissi verecek şekilde kesintisiz çekilmiş videolar. Sessiz, sadece ortam sesleri. Bazıları saatlerce dolanıyor sokaklarda. (3 saat

olanı var) Gerçeğine çok yakın bir deneyim. Kahire'yi gezen, bir yol ayrımına geldiğinde her iki sokağa da kamerayı döndürüp hangisine sapsam diye karar verirken; benim de daha çok girmek istediğime sapıyordu, her seferinde ama, istisnasız. (ruh ikizim-"tekrar gitmiş"in aşağı yukarı yarısı kadar falan oldum-) İşte o turlardan birinde gördüm. Hindistan sokaklarını. Fakir mahallede, sokağın tam ortasına enlemesine yatmış trafiği tamamen kitlemiş

inekler. Kışt diyen yok. Uyuyan bir bebeği rahatsız etmemeye çalışır gibi özenle hırsız adımlarıyla (slowmotion) yanlarından yavaşça süzülerek, sahiden geçiyor gibi oluyorsunuz. Siz de. Belgeselde seyretmeye benzemiyor. İşte o bizim mezbahadan son anda kaçırıp getirdiğimiz inek yeni ikametgâhında aniden bir tanrıya dönüşüyor. Bir mi? Pardon. İneğin içinde tam 33 milyon tanrı yaşıyor oralarda. Öyle inanıyorlar. Hatta kakasında dahi tanrılar var. Kakası da kutsal. "Ben yüce bir tanrıyım ineğin

içinde yaşayamam" deyip de terk etmiş bir tanrı pişman olup döndüğünde anca o kaka'nın içinde yer bulabiliyor. Yalnız şöyle bir şey var; (her cennetin bir şeyi...) o muhayyel zenginimizin uçağı, ineğimizi getirdikten sonra boş dönmemeli. Madem o derece iyi niyetli bizim masal zengini. Dönerken

de oralardan bir Dalit koyup getirse. Dalitler; En alt kast bile olamayanlar. Sınıflandırma dışı. En korkunç aşağılanmaya, ayrımcılığa uğramış, uğrayan sınıf. (ikiyüz milyon civarı sayıları) Sadece belli saatlerde dışarı çıkabiliyorlar. En pis işler onlara... Binlerce yıldır böyle. Üst sınıftan birinin gölgesine dahi basmaları yasak, kendi gölgeleri de düşmeyecek diğer sınıflara. Sadece eşek ve

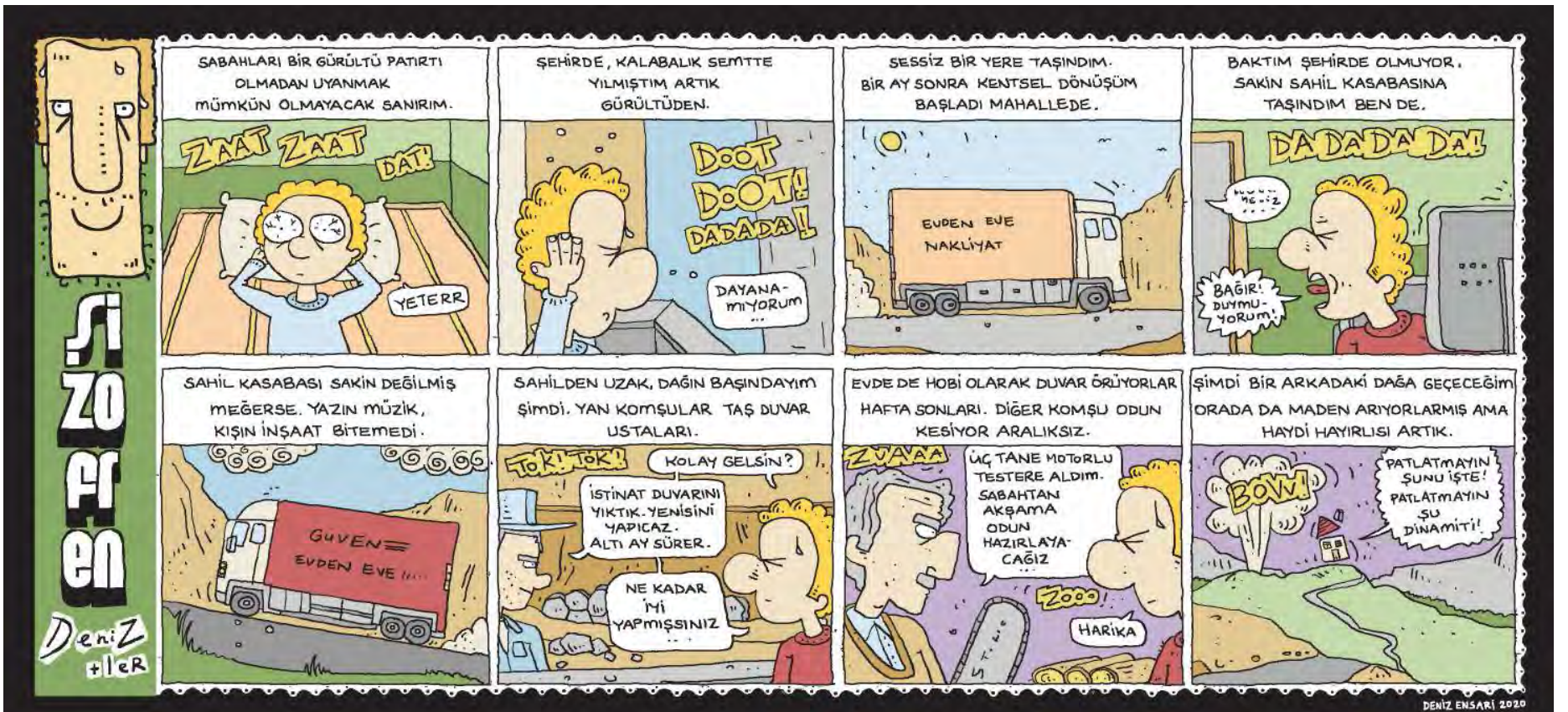

köpek sahibi olabiliyorlar. Daha henüz yakınlarda, Ata bindi diye öldürüldü bir Dalit genç. Kutsal olan inek sütüne dokundu diye benzin döküp yakılan bir Dalit

delikanlıyla ilgili bir video haber de seyretmiştim. Herneyse, insanoğlunun halleri böyle işte... O muhayyel uçağın binbirtürlü ülkeler arasında vızır vızır mekik dokuması lazım... Aralıksız.

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

engin.ergonultas@gmail.com

SUGAR DADDY'NİN MACERALARI.

+65

ŞÖFÖR İNDİRDİ BENİ BUGÜN OTOBÜSTEN. YASAK SAATLERDE ÇIKMIŞIM MEĞER ... DALGINLIK ?..

SENİN NE İŞİN VAR YA OTOBÜSTE MOTOBÜSTE ?!

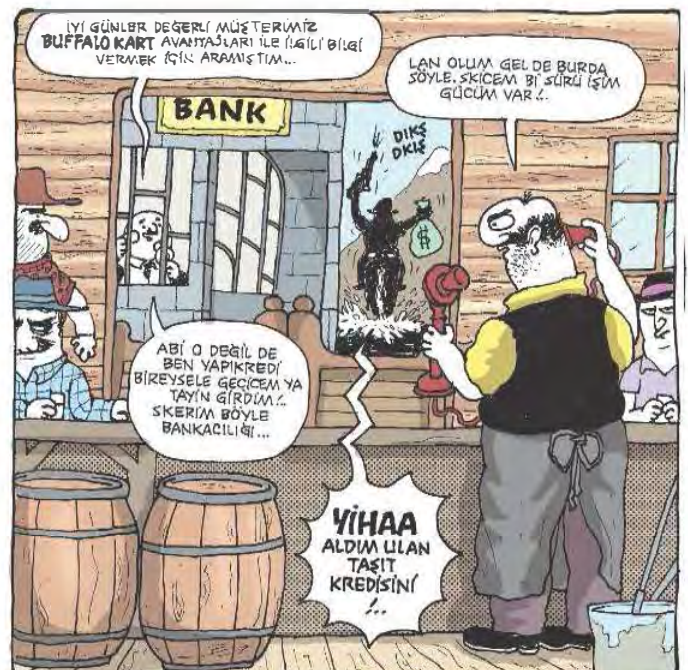
MASERATİYİ DİNLENDİRİYORUM KIZIM... SEKTÖR AĞIR YARALI PANDEMİ BEL BÜKTÜ FENA ?..

SAFRAN OLABİLİR, BEYAZ TRÜF MANTARI VE BELUGA HAVYARI İSTİYORUM.

BEYAMÇA NERDEN BULAYIM BEN BUNLARI, DOLMALIK BİBER ALAYIM BEN SANA!..

DATÇA'YA MI GİTSEK YA, DATÇA İYİDİR, DATÇA'DAN BAŞKA BİŞEY DÜŞÜNEMEZ OLDUM ...

Yasağı yiyince normal yaşı oldu. Sugarlıktan eser kalmadı...

Tribal Enfeksiyon CENGİZ ÜSTÜN

"Seni bana Mevlam değil, Kendim kendime yazdım!"
- Cem Karaca şarkısından

GÜZEL MAŞUK'A GAZEL

Sesinde bahar nehri akar denize doğru
Sözünde ilahi doğrular bâk^ Güzel Mâşuk

Düşünce akışın uzak ışıkları müjdeler
Müşkülpesent bile hayran sâh^ Güzel Mâşuk

Varoluşa incecik şükran sunar iskeletin
Tabiatın ta kendisi olur gâh^ Güzel Mâşuk

Sonbahar yaprağı düşerken ruhun ürperir
Meftûnun ola gayb âlemi dâh^ Güzel Mâşuk

Sen ki bu zamanda kadim şiir söylettin Kara Âşık'a
Zannetme ha bu kadarı kâf^ Güzel Mâşuk

BİRİNCİ ESKİ

Hâşim
Sabahtan başlarmış
Akşama hüzünlenmeğe...

Ayrılık
Âşık tarafından
tarif edildi:
Ruh ölümü gerçekleşti!

Türkler,
Anayasada
parlak değiller
amma
Şiirde pek
mahirler...

İki ismin var...
Tek kalbime
Sığar...

Cesareti senden aldım...
Sen gittin,
Cesur ve yalnız kaldım...

Eşmetekulli...
Ne öğrendik manasını,
Ne de çıktı aklımızdan...

Kalem,
Herkeste var...
Silgisi olan yazar...

Üçüncü Dünya
Diyenler buralara,
Seni hiç bilmez
gafiller...

Beyin bıçare
Bakar da anlamaz.
Kalbin işine karışmaz.

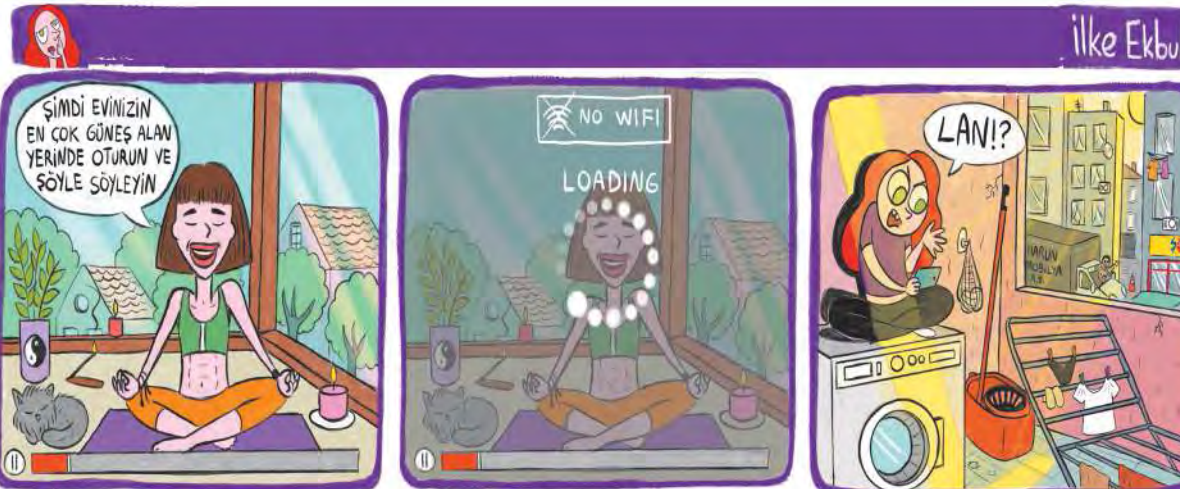
Rüya bile;
Sen varsan renkli,
Sen varsan türkçe...

"Afâki" kelimesi
Hiç şüphe yok, bence tabii
En çok senin ağzında güzel...

DURDUK YERDE...

Molieri'nin babası halı yıkamacı. İşler yolunda, firması gayet meşhur. Mesaiyi oğluna devretmeyi planlıyor vakti gelince. Fakat halı yıkamacı adayı küçük Moliere, gönlünü başka yere kaptırmış: Tiyatrocu olmak istiyor! Bi cesaret, babasına durumu bildiriyor: "Ben aktör olmak istiyorum, senin mesleğini devam ettirmeyeceğim baba!" Baba çok sinirleniyor, bağırıp çağırıyor, ortalığı ayağa kaldırıyor ama çocuk kararlı: "Tiyatrocu olacağım ben baba!" Bu durumda yardım almak istiyor baba, güvendiği papaz dostuna rica ediyor, acaba oğluyla konuşup bu çılgın arzudan vazgeçirebilir mi? "Tabii konuşurum" diyor papaz dost. Böylece delikanlı ve papaz, konuşmaya oturuyorlar. Baba, papazın belagâtinden emin, sonucu bekliyor. İki saat sürüyor konuşma. Ve iki saatlik konuşmanın sonucu: Papaz dost, din işlerini bırakıp tiyatrocu olmağa karar veriyor!

erhan güneş

Haftalık Mizah Dergisi | 2 ARALIK 2020 | Sayı: 690
Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun- Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 - 0212 454 34 83
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatlı 420 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

